

Hyttå på Bersagel

Tekst: Ajax (Andreas Jacobsen) Melodi: Rocco Granata

Då eg og maen bygde oss ei hytta / då va det for at den sko ble benytta,
av åsser to nå nervene blei knytta, / av maset fra famelien i by'n.
Me bygde na'kje større enn'u trengdes, / av maen min og meg omtrent hu sprengdes.
Der kom'kje merre inn når dørå stengdes / enn åtta pylser og ein påse gryn.
Hu låg på ein haug på Bersagel / med udsikt te vei og te vann.
'Det va som å bu på et vagel, / me såg kvert et bidige grann.
Alt va bare glede i vårt littla rede
bare me to va te stede nøyd live dag og nått.
Ingen visste om oss, me fekk tid å komm'oss
det var beint fram så me vomme'oss av å ha det stilt og godt.

Men ikkje før va hyttå vårs blitt varme, / før innigjønå grinnå våres larme,
ein flokk så e aldeles uden sjarme, / famelien me ongar og det der.
Famelien te maen va de fyste. / Det e forresten han så har den styste.
De spise godt, og alltid e de tyste. / De ropte mens de grinnå trydde ner;
Karina, Karina, Karina, / her har du oss, e det'kje kjekt?
Karina, Karina, Karina, / se te å få bore ditt dekt.
Me har middag me oss. Du skal sleppa gje oss,
hvis du har ei gryda te oss, ska me saktens koga sjøl.
Hyttå er jo store, her er plass rundt bore
hvis du og lille Tore kan spisa på ei fjøl.

Og spør om slektå kokte og rasserte. / Og spør om de ront bore seg plasserte.
Og itte på i køyå de spaserte, / den einaste og besta så me har.
De studde seg isamen så det knirka. / Sjøl minsten fekk de oppi te seg lirka,
med oppvasken fekk eg og maen virka, / de andre greidde fakta å gå klar.
De sto opp te kaffi og kager, / te kvells blei de og må du tru.
De pimpte av maen sitt lager / så står i ei vekkgjømde bu.
Ongane de spende, fyr på lyng de tende,
at ei ulykka'kje hende, ja det vakje deira skyld.
Mennene blei sterke, Ville gå te verke,
ville riva heila herke for å bygga opp ei ny.

De kom for seint te bussen og te båden. / De greidde seg om nåttå på den måden
at eg og maen rodde ud me båden / og pilka torsk te auene datt i.
Te frokost fekk de steikte fisk på bore. / De satte seg, ja det var alt de gjorde!
Så spiste de te magane blei store / og stemde i ein munter melodi:
Karina, Karina, Karina, / Me komme tebars må du tru!
Karina, Karina, Karina, / du glede deg vel så ei gru.
Me ska vera lenge, ferie me trenge,
øve håvene an henge, du kan vent'oss ganske snart.
Eg og maen dante. Lippene de blånte.
Og i år e hyttå lånte av famelien så klart!
Å nå har det vart og vart, og de eige hyttå snart - ja, se det har slektå klar!